

Πῆραν τὴ στερφοκάλεσια μὲ τοῦ λαμπρὸ κονδούνι,
 πού 'χι γλωσσίδα δώδικα, φουνές τριανταπέντε
 "Ηπ. (Ἀρτοπ.) 'Η σημ. καὶ εἰς Σομ. γ) Τὸ ἀνδρικὸν μόνιον
 Στερελλ. (Τριχων.) Συνών. βιλλί 2. δ) 'Ο κανών, ἡ βε-
 λόνη τοῦ ζυγοῦ ἢ τῆς πλάστιγγος σύνθηθ. 'Η σημ. καὶ εἰς
 Σομ. ε) 'Η γλωττίς πνευστοῦ μουσικοῦ ὀργάνου πολλαχ. καὶ
 Τσακων. στ) 'Η γραφίς Κρήτ. ("Ἁγιος Γεώργ. Νεάπ. κ.ά.):
 Δῶσ' μου 'να γλωσσίδι νὰ γράφω Κρήτ. Τὰ γλωσσίδα γρά-
 φουν πχιὸ καλὰ "Ἁγιος Γεώργ. ζ) Τὸ ἐμβολὸν τῆς κλειδαριᾶς
 Μακεδ. (Σισάν.) η) 'Ο γαργαρεὼν Ρόδ. — Κορ., "Ατ., 4.82 —
 Λεξ. 'Ελευθερουδ. Δημητρ. Συνών. σ τ α φ υ λ ί τ η ς. θ) 'Η
 κλειτορίς τοῦ γυναικείου αἰδοίου σύνθηθ.: "Ἄσμη.

Τοῦ μουνιού σου τὸ γλωσσίδι | μου 'δωσε κλοτσιὰ
 'ς τ' ἀρχίδι

Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γ λ ω σ σ ι δ α κ ι 2. ι) Τὸ στό-
 μιον, ἡ προεξοχή τοῦ λύχνου, διὰ τῆς ὁποίας διαπερᾶται τὸ
 ἐλλύχνιον 'Αντικύθ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Κρήτ. ("Ἁγιος Γεώργ.
 Κατσιδ. Νεάπ. Σέλιν. κ.ά.): Τὸ φ'τίλ' τοῦ λύχνου ἐξέσυνε'
 ἀπὸ τὸ γλωσσίδι (ἐξέσυνε = ἔφυγε ἀπὸ τὴν θέσιν του) "Α-
 γιος Γεώργ. Συνών. κ α ν τ η λ ή θ ρ α. ια) Μικρὸν ἐξάρ-
 τημα τοῦ ὑδρομύλου ἐκ λευκοσιδήρου ἐξέχον τῆς ἀλευροδό-
 χης εἰς τὴν ὁποίαν διοχετεύει τὸ ἄλευρον Κρήτ. (Νεάπ.)
 ιβ) 'Η αἰχμή τοῦ ἀγκίστρου Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγιάλ.) ιγ) Τὸ
 μέρος τοῦ ἀρότρου τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ π ο δ ᾶ ρ ι Ρόδ.
 Χάλκ. ιδ) 'Ο ἱκτερος, τῆς σημασίας προελθούσης ἐκ τῆς συν-
 ηθείας ν' ἀποκόπτεται, πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ, ἡ ὑπογλωτ-
 τίς, θεωρουμένη μικρὰ γλώσσα, λόγῳ τῆς θέσεώς της Τσα-
 κων. (Μέλαν.): "Ο 'σ' ὀροῦα π' ἐν' ἔχουντα τὸ γρουσσί τὸ
 καμπζί; (δὲν βλέπεις ὅτι ἔχει τὸν ἱκτερον τὸ παιδί;) ιε) Τὸ
 ἐκλεπτυσμένον ἄκρον σανίδος, τὸ εἰσερχόμενον εἰς ἐντομήν
 ἄλλης τοιαύτης Λεξ. 'Ελευθερουδ. Δημητρ. Συνών. γ λ ω σ-
 σ ι δ α 7. ιστ) Μικρὰ προεξοχή ἐπὶ μεταλλικῶν ἀντικειμένων,
 ὡς ἡ ἐπὶ τοῦ κάλυκος, χρησιμεύουσα διὰ τὴν συγκράτησιν
 τοῦ βλήματος ἐντὸς τοῦ φυσιγγίου Λεξ. 'Ελευθερουδ. Δη-
 μητρ. ιζ) 'Η βάλανος τοῦ ὅπλου Λεξ. 'Ελευθερουδ. κ.ά.
 ιη) 'Η λεπίς τῆς ρυκάνης Ν. 'Εστ. 16 (1934), 844. ιθ) 'Υπὸ
 τὸν τύπ. γ λ ω σ σ ι δ ι α τ ᾶ, ἡ δισχιδῆς γλώσσα τοῦ ὄφεως
 "Ηπ. (Δωδών. 'Ιωάνν. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ.) Θράκ. (Σουφλ.
 κ.ά.): "Εβγινι (ἢ οὐχιά) τὰ γλωσσίδα τ'ς κί γλείφονταν
 Δομοκ. κ.ά. 4) Τὸ πτηνὸν ἱυγξ, ὁ κοιν. μυρμηκοφάγος Ζάκ.
 Σίφν.: "Επῆγε 'ς τὸ γουφόλογγο κ' ἐσκότωσε ἐφτὰ γλωσ-
 σίδα Ζάκ. Συνών. ἀ γ ι ο π ο ὕ λ λ ι, ἀ ν α γ ε λ ᾶ σ τ ρ α,
 γ λ ὠ σ σ α 11, γ λ ω σ σ α ρ ᾶ ς 2, γ λ ω σ σ ᾶ ς 3,
 κ α λ λ ι α γ ὁ ς, μ ε ρ μ η γ κ ο λ ὁ γ ο ς, μ ε ρ μ η γ κ ο-
 φ ᾶ γ ο ς, σ τ ρ α β ο λ α ί μ η ς, σ φ ο ν τ ὕ λ ι.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλουσσίδ' Μακεδ. (Νέο
 Σούλ.)

γλωσσιδιάζω ἐνιαχ. γλωσσιδιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.
 'Ακαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ω σ σ ι δ ι.

'Αναρτῶ, τοποθετῶ τὸ γλωσσίδι εἰς τὸν κώδωνα ἐνθ' ἄν.:
 Γλουσσιδιάσαι τ'ν καμπάνα Αἰτωλ.

γλωσσίδιασμα τό, ἐνιαχ. γλουσσίδιασμα Στερελλ.
 (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ω σ σ ι δ ι ᾶ ζ ω.

'Η τοποθέτησις γ λ ω σ σ ι δ ι ο ὕ εἰς κώδωνα ἐνθ' ἄν.:
 Θέλ' γλουσσίδιασμα ἢ καμπάνα.

γλωσσίζω Θήρ. 'Ικαρ. (Εὐδελ. κ.ά.) Κύθηρ. Μῆλ. Πε-
 λοπν. (Μαραθ. κ.ά.) γλουσσίζου Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)
 Θεσσ. (Δομοκ. Ζαγορ.) Θράκ. (Στενήμ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ὠ σ σ α.

1) Διὰ τῶν ἐμπροσθίων ἄκρων τῆς γλώσσης γεύομαι κάτι,
 δοκιμάζω τὴν γεῦσιν ἐδωδίων Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)
 Θεσσ. (Δομοκ. Ζαγορ.) Θράκ. (Στενήμ.) 'Ικαρ. (Εὐδελ.
 κ.ά.) Πελοπν. (Μαραθ.) Σάμ.: Δὲν τοῦ γλώσσισα (δὲν τὸ
 ἐγεύθην) Φιλιππουπ. Δὲ γλώσσ'σα φέτου κρέας Δομοκ.
 Συνών. γ ε ὕ ω Α2, γ λ ω σ σ ε ὕ ω 1, γ λ ω σ σ ι ᾶ ζ ω 1,
 δ ο κ ι μ ᾶ ζ ω. 2) Εἶμαι αὐθάδης, φέρομαι αὐθαδῶς Θήρ.
 Κύθηρ. Μῆλ.: Μὴ γλωσσίζης Κύθηρ. Συνών. γ λ ω σ-
 σ ε ὕ ω 2, γ λ ω σ σ ι ᾶ ζ ω 3β. 3) Ἐπὶ τῶν φυτῶν τῶν δη-
 μητριακῶν, ἐκβάλλω τὸ πρῶτον φύλλον, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει
 πρὸς μικρὰν γλώσσαν 'Ικαρ. (Εὐδελ.)

γλωσσίκα ἡ, Πόντ. ("Οφ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ὠ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
 -ί κ α. Πβ. β α ρ ε λ ί κ α.

1) 'Η μικρὰ γλώσσα, ἡ γλώσσα τῶν νηπίων ἐνθ' ἄν.: Τὸ
 μωρί' ἢ γλωσσίκα. Τὸ μωρὸ ἐγβάλλ' τὴ γλωσσίκα 'θε.
 Συνών. γ λ ω σ σ ᾶ κ ι 1, γ λ ω σ σ α ρ ᾶ κ ι, γ λ ω σ σ ι-
 δ α 1, γ λ ω σ σ ι δ ι 1, γ λ ω σ σ ι τ σ α, γ λ ω σ σ ι-
 τ σ ι, γ λ ω σ σ ὀ π ο υ λ ο ς, γ λ ω σ σ ο ὕ λ α. 2) Εἶδος
 φυτοῦ, πιθαν. τὸ 'Αρνόγλωσσον τὸ μεῖζον (Plantago ma-
 jor) τῆς οἰκογ. τῶν 'Αρνογλωσσιδῶν (Plantaginaceae).
 Συνών. ἀ ρ ν ὀ γ λ ω σ σ ο, γ λ ω σ σ ι τ α, π ε ν τ ᾶ-
 ν ε υ ρ ο.

γλωσσίλι τό, 'Απουλ. (Καλημ.) λωσσίλι 'Απουλ. (Κα-
 λημ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ὠ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί λ ι.

Γ λ ὠ σ σ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Νὰ σοῦ πέσῃ τὸ
 λωσσίλι (ἄρά).

γλωσσίνα ἡ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ὠ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ν α.

'Ο ἱχθὺς Βλέννιος ἡ φολίς (Blennius folis) τῆς οἰκογ.
 τῶν Βλεννιδῶν (Blenniidae). Συνών. εἰς λ. γ λ ί ν ο ς 1,
 γ λ ί τ σ α 10, γ λ ί τ σ η ς 4.

γλωσσινὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. γλωσσινὸ Πελοπν.
 (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ὠ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
 -ι ν ὀ ς.

Εἶδος σταφυλῆς ὠριμαζούσης πρωίμως.

γλωσσίτα ἡ, Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ὠ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ α,
 περὶ τῆς ὅπ. βλ. 'Ανθ. Παπαδοπ., Γραμμ. Ποντ. διαλ., 131.

1) 'Η ἐπιγλωττίς Πόντ. 2) Εἶδος φυτοῦ, πιθαν. τὸ 'Αρνό-
 γλωσσον τὸ μεῖζον (Plantago major) τῆς οἰκογ. τῶν 'Αρνο-
 γλωσσιδῶν (Plantaginaceae). Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ω σ-
 σ ι κ α 2. 2) Πλέγμα τοῦ περὶ τὴν πτέρναν τμήματος τοῦ
 περιποδίου, τὸ ὁποῖον ἔχει σχῆμα γλώσσης Πόντ.

γλωσσίτης ὁ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλουσσίτ'ς "Ηπ.
 (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ὠ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
 -ί τ η ς.

1) Γλωσσαλγία Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τὸν ἔπιασε γλωσ-

σίτης Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀκράτεια γλώσσης, ἀκριτομυθία, φλυαρία, τῆς σημασίας προελθούσης ἐκ τῆς δοξασίας ὅτι ἡ γλωσσαλγία προκαλεῖ ἀκράτειαν τῆς γλώσσης Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.): "Εἴχ' κί αὐτός τοῦ γλουσσίτ' (εἶναι ἀκριτόμυθος, φλύαρος).

γλωσσίτσα ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. κ.ά.) γλουσσίτσα βόρ. ἰδιώμ. γλουσσίτσα Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ σ α.

1) Μικρὰ γλῶσσα κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. κ.ά.): "Ἐχει μὴ γλωσσίτσα τοσηδὰ (= πολὺ μικρὰν). Ἐδάγκασε τὴ γλωσσίτσα του τὸ μωρὸ κοιν. Κάποιος τὸ κακομελετᾷ τὸ παιδί μας ποὺ ἐδάγκασε τὴ γλωσσίτσα του Ἐρεικ. Καὶ μασώντας ὁλοένα καὶ παίροντας μὲ τὴ γλωσσίτσα τῆς τὰ λειωμένα ψίχουλα ἀπὸ τὸ στρατσόχαρτο, τοῦ ἐπρότεινε δειλὰ νὰ πᾶνε ἔς τὸ σπῖτι τῆς Γ. Ξενόπ., Κοσμ. πρωτοξυπν. 100 || Ἀσμ.

"Ἀνοιξ' ἀχέλι μου πλωρί, καρδιά φαρμακωμένη, κί ἀρχίνησε, γλωσσίτσα μου, σὰν ποὺ 'σου μαθημένη (μοιρολ.) Πελοπν. (Καρβελ.)

"Ἀρχίνησε, γλωσσίτσα μου, καὶ σὺ καημένο στόμα! (μοιρολ.) Πελοπν. (Καρυόπ.)

Μόν' τὴ γλουσσίτσα μ' ᾤησιν μι κί τοῦ διξί μ' τοῦ χέρ' Θράκ. (Σουφλ.)

Κάνει ἀρχὴ ἔς τὰ μάτια του τὰ γαλοζυμωμένα, ὕστερα ἔς τὰ φρυδάκια του τὰ γαῖτανοπλεγμένα κ' ὕστερα ἔς τὴ γλωσσίτσα του τὴν ἀδονολαλοῦσα (μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ω σ σ ἄ κ ι 1. 2) Ἡ γλῶσσα ὡς ὄργανον τοῦ λόγου μετὰ θωπευτικῆς ἢ εἰρωνικῆς σημασίας κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. κ.ά.): Ἐλύθηκε ἡ γλωσσίτσα του καὶ τὰ λέει τώρα τὰ λογάνια του. Δὲ σταματάει ἡ γλωσσίτσα τῆς. Ἡ γλωσσίτσα τῆς πάει ροδάνι. Δέθηκε ἡ γλωσσίτσα τῆς. Λύθηκε ἡ γλωσσίτσα τῆς καὶ δὲν ξέρει τί λέει κοιν. || Φρ. Κόβει καὶ ράβει ἡ γλωσσίτσα τῆς (εἶναι γλωσσώδης καὶ φλύαρος) Ἀθῆν. || Ἀσμ.

Γιουμόζ' ἡ στόμας τ' αἵματα, τὰ χεῖλια του φαρμάκι κ' ἡ δόλια ἡ γλωσσίτσα του λαλεῖ σὰ χιλιδόνι Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἀρχίνησι, γλουσσίτσα μου, τραγούδια ν' ἀραδιάσης, τοὺς φίλους σου τοὺς καλιστοὺς νὰ τοὺς ἱγκονιμάσης Θράκ. (Μάδυτ.) 3) Μεταφ., ὁ φλύαρος, κακολόγος, αὐθάδης κοιν.: Εἶναι μὴ γλωσσίτσα! κοιν. Σοῦ' ναι μὴ γλωσσίτσα 'φτούνη 'φτοῦ ποὺ δὲν παίρνει παραπάνον Γαργαλ. Εἶνι γλουσσίτσα ἡ γ'ναῖκα τ'. Δὲν τὰ βγάδ'ς πέρα μὴ τ' αὐτή. Μύτικ. 4) Ὁ γαργαρεὼν, ὁ σταφυλίτης Δαρδαν. (Λάμπσικ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. κ.ά.) Συνών. γ λ ω σ σ ἰ τ α 1, κ α μ π α ν ἔ λ ι, σ τ α φ υ λ ᾶ ς, σ τ α φ υ λ ἰ τ α ς. 5) Ὁ ἰχθύς γ λ ὦ σ σ α εἰς μικρὰν εἰσέτι ἀνάπτειν Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Γιὰ κολατσιὸ ἐπῆρε ψωμί ἀγωνάρι καὶ μὴ γλωσσίτσα γιὰ προσφαί (ψωμί ἀγωνάρι = γωνία ἄρτου) Ἐρεικ. Συνών. γ λ ω σ σ ἰ τ σ ι 2. 6) Πᾶν τὸ προέχον ὡς μικρὰ γλῶσσα, ἥτοι α) Μικρὰ φλόξ σύννηθ.: Τὸ λιανόκερο κολλημένο ἔς τὸν τοῖχο, χύνει μὲ τὴ μικρὴ γλωσσίτσα του μελαγχολικὸ φῶς Α. Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 166. β) Μικρὰ γλωττίς κώδωνος ἑνιαχ. γ) Στενὴ λωρὶς γῆς εἰσχωροῦσα εἰς τὴν θάλασσαν σύννηθ. δ) Στενὴ λωρὶς θαλάσσης εἰσχωροῦσα εἰς τὴν ξηρὰν ἑνιαχ.: Σὲ μερικὰ μέρη

μάλιστα κοβόταν ὅλως διόλου ἀπὸ μὴ γλωσσίτσα θάλασσας, ποὺ θὰ χρειαζόταν γεφυράκι γιὰ νὰ τὴν περάσῃ κανεὶς Γ. Ξενόπ., Κοσμ. 143. ε) Εἶδος κτενίσματος, κατὰ τὸ ὅποιον μικραὶ ποσότητες τριχῶν σχηματίζουν περὶ τὸ μέτωπον ἢ τοὺς κροτάφους μικρὰς γλώσσας ἑνιαχ.: Τῆς πᾶνε καλὰ οἱ γλωσσίσσες, γιὰτὶ εἶναι πολλὰς Ἀθῆν. κ.ά. Συνών. κ λ ο κ λ ὁ, λ ὁ ἰ δ ο, μ υ τ ἄ κ ι, ρ α μ ὁ ν α. στ) Τὸ περὶ τὴν πτέρναν τμήμα τοῦ περιποδίου, ἔχον προφανῶς σχῆμα μικρᾶς γλώσσης Πόντ.

γλωσσίτσι τό, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθρ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ σ ι.

1) Ἡ μικρὰ γλῶσσα, συνήθως ἡ γλῶσσα τῶν νηπίων. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ω σ σ ἄ κ ι 1. 2) Ὁ ἰχθύς γλῶσσα εἰς μικρὰν εἰσέτι ἀνάπτειν. Συνών. γ λ ω σ σ ἰ τ α 5.

γλωσσιώτικος ἐπίθ. ἀμαρτ. Οὐδ. γλωσσιώτικο Α. Μωραϊτίδ., Διηγ. 3.93.

Ἐκ τοῦ τοπων. Γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ὠ τ ι κ ο ς.

Εἶδος οἴνου προερχομένου ἐκ τοῦ χωρίου Γλῶσσα τῆς Σκοπέλου: Ἐπερναν ἀπὸ τὸ σπῖτι τὰ χρειαζόμενα, ἐγέμιζε καμμιὰ δαμιζάνα μαῦρο γλωσσιώτικο καὶ καμμιὰ χιλιάρικη μοσχάτο ἐντόπιο.

γλωσσοβοιδιὰ ἡ, Ἡπ. (Θεσπρωτ.) γλωσσοβοδιὰ Ἡπ. (Μαργαρ. Πάργ.) — Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ, 2,162.

Τὸ φυτὸν Ἐχίον τὸ κοινὸν (Echium vulgare), τῆς οἰκογ. τῶν Τραχυφυλλιδῶν (Borraginaceae) ἐνθ' ἀν.

γλωσσόβοιδο τό, ἑνιαχ. γλουσσόβοιδου Ἡπ. (Ἀγναντ. Καταρρ. Μελισσ. Πλάκ. Πράμαντ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ β ὀ ἰ δ ι.

Γ λ ω σ σ ο β ο ἰ δ ι ᾶ, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: Κεῖν' τοῦ χουρτάρ' μὴ τοῦ στινὸ τοῦ φύλλον εἶνι γλουσσόβοιδου Ἀγναντ.

γλωσσοβόλημα τό, Λεξ. Δημητρ. γλωσσοβόλισμα Κορ. Ἀτακτ. 4,82. — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ω σ σ ο β ο λ ὦ. Ὁ τύπ. γ λ ω σ σ ο β ὀ λ ι σ μ α καὶ εἰς Σομ.

1) Ἡ βολὴ διὰ τῆς γλώσσης, ἡ κακολογία Κορ., ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Δημητρ. Συνών. κ α κ ο γ λ ω σ σ ἰ ᾶ. 2) Μικρολογία, φλυαρία Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ.

γλωσσοβολῶ Κρήτ. (Κατσιδ.) — Κορ., Ἀτακτ. 482—Λεξ. Βλάχ. Βάιγ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -β ο λ ὦ. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Βάλλω, κτυπῶ διὰ τῆς γλώσσης Λεξ. Δημητρ.: Γλωσσοβολᾷ τὰ σάλια του. β) Μεταφ., ἐπιτίθεμαι διὰ τῆς γλώσσης, διὰ λόγων Κρήτ. (Κατσιδ.): Δὲν εἶναι νὰ τοῦ ποῦνε πρᾶμα, καὶ γλωσσοβολᾷ (πρᾶμα = κάτι τὸ ἐλάχιστον). "Ο,τι κί ἄνεν τοῦ ποῦνε, γλωσσοβολᾷ. 2) Φλυαρῶ, μικρολογῶ Κορ., Ἀτακτ., ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Βλάχ. Βάιγ. Μπριγκ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 3) Κακολογῶ, συκοφαντῶ Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ω σ σ ο δ ἔ ρ ν ω Α1β.

